

Woensdag 4 juli 1917 – ochtendeditie

Londen, 3 juli. Officieel: Vannacht hebben wij geslaagde overvallen gedaan ten westen van Havrincourt en ten noorden van Nieuwpoort. Enkele gevangenen zijn ons in handen gevallen.

Londen, 3 juli. Officieel avondbericht: In de streek van Ieper hevige vuurstrijd.

De begrafenis van Schollaert.

Havre, 3 juli. Schollaert is vandaag begraven. Er was een ontzaglijke menigte op de been. Militaire eer bewezen Franse soldaten en matrozen, Engelse gardes en Belgische gendarmes. In de stoet werden opgemerkt minister Helleputte, Florent Schollaert (een neef van de overledene), verder alle ministers en het diplomatieke korps. De koning was vertegenwoordigd door generaal Jungbluth, de Franse regering door minister Steeg, de Franse kamer door de vicepresident Abel en Ancel, de secretaris, terwijl generaal de Lallemand de minister van oorlog en admiraal Didelot de minister van marine vertegenwoordigden. Deze heren gingen de lijkwagen vooruit. De slippendragers waren: generaal de Ruette, president van het werk voor invaliden, Tallon, prefect van de Seine, Van de Leemputte, de oudste van de Belgische afgevaardigden, de Broqueville en graaf Goblet d'Alviella. De Belgische afgevaardigden en senatoren, die in Frankrijk wonen, waren tegenwoordig.

Aan de groeve herinnerde de Broqueville in naam van de regering aan de loopbaan van de overledene en zijn liefde voor milddadigheid, rechtvaardigheid en vrijheid.

Van de Leemputte, de deken van de Belgische kamer, huldigde hem als vriend. Er werden ook twee redevoeringen in het Vlaams gehouden.

Bij de godsdienstige plechtigheid heeft mgr. Dubois, aartsbisschop van Rouen Schollaert als mens en als politicus gehuldigd. Hij heeft, zegde de aartsbisschop, zijn leven gericht naar zijn godsdienstige beginselen.

Te Stramproy is gisteren een Duitse deserteur en een ontvluchte dienstplichtige Belg over de grens gekomen.

Woensdag 4 juli 1917 – avondeditie

Berlijn, 4 juli. Bij de verdere artilleriestrijd tegen de Engelse installaties in Vlaanderen werden de spoorwegemplacements en de spoorwegbruggen van Ieper beschoten. Er werd waargenomen, dat zware beschadigingen zijn toegebracht. Verder werden met hulp van waarnemingen uit ballons en door vliegers, met succes de batterijnesten, spoorwegwerken en loopgraven onder vuur genomen. Het aantal oostelijk van Oostkerke door de aanvalstroepen van von Mach gevangen genomen Belgen is tot 42 geklommen.

De Amerikaanse onafhankelijkheidsdag.

Havre, 4 juli. De Belgische kolonie heeft hedenmorgen de Amerikaanse onafhankelijkheidsdag gevierd. In tegenwoordigheid van de minister van oorlog werd een plechtig saluut gebracht aan de Amerikaanse vlag door de plaatselijke commandant, graaf de Grunne. De leden van de Belgische regering en van het diplomatieke korps, evenals de prefect, de onderprefect en de burgemeester woonden de plechtigheid bij.

De koning was vertegenwoordigd door generaal Jungbluth.

Als erewacht deed een korps Belgische invaliden dienst. Het muziekkorps speelde het Amerikaanse volkslied; en de Amerikaanse vlag werd door een talrijke menigte toegejuicht.

De Leuvense splitsing.

Onze correspondent schrijft ons uit Luik:

De Belgische pers en de hier werkzame correspondenten van de buitenlandse pers, laat staan de Hollandse en de Duitse, hebben zich tegenover de splitsing van de hogeschool van Leuven op een verschillend standpunt geplaatst. Onder hen zijn er die de beslissing van de Belgische bisschoppen onveranderlijk goedkeuren. Anderen, zeker geen helderzienden, durven bevestigen dat het ontwerp enkel een valstrik voor Gent is. Weer anderen noemen haar eenvoudig een afgietsel van Leuven, dat nooit tot zelfstandigheid zal komen, een doodgeboren kind. Wij wensen bij geen enkele van deze partijen te worden ingelijfd. Er zal, wij hebben het reeds trachten te bewijzen, uit noodzakelijkheid een katholieke Vlaamse hogeschool moeten komen. We stellen echter nogmaals de vraag, nu we weten dat er voorlopig nog maar enkel sprake is van het ontwerp, wat er eigenlijk besloten werd en door wie. Men bericht ons dat zijne hoogwaardigheid Rutten door ons schrijven wel wat in verlegenheid werd gebracht en we voor hem zoveel als de beer van de fabel zijn geweest, die op het voorhoofd van zijn meester een vlieg dood wierp met een plavei. We hebben het stellig zo noch gemeend, noch gewild. We herhalen: Wie ijverde in de bisschoppelijke wereld voor een katholieke Vlaamse hogeschool?

Was het enkel mgr. Rutten, dan weten we niet hoe deze alleen zou hebben durven bewegen. Was het kardinaal Mercier, aan het hoofd van al de bisschoppen, hoe rijmt dan met deze stap van de aartsbisschop een tweede, die, door het activistisch blad Ons Land

van Antwerpen aan ons volk wordt aangewezen? Mgr. Mercier heeft betekenisvolle aanbevelingen gericht tot de dekens, in een stuk getiteld "La charité envers la patrie."

Hij zegt: "De stichting van de zogezegde hogeschool van Gent, de bestuurlijke scheiding ingevoerd sinds enige tijd in sommige ministeries, en door een onlangs uitgevaardigd decreet algemeen gemaakt; de openlijke en bedekte aanmoedigingen, uitsluitend gegeven aan de bladen en vergaderingen, zowel van onbezonnen Walen als van razende flaminganten, welke tot vijandschap leiden tussen twee rassen, innig onder de Belgische vlag verenigd, zijn zoveel ijdele pogingen om onze nationale eenheid te ontredderen." Verder roept de bisschop zijn onderhorige dekens op om een oog in het zeil te houden en hun gelovigen te verwijderen van de activistische voordrachten en lezingen.

Alhoewel mgr. Mercier streng vertrouwelijk schrijft aan zijn geestelijkheid, is er toch ten minste reeds één, die het stuk na ontvangst heeft overgebrieft aan een opsteller van Ons Land. Dit bewijst dat de kardinaal op zandgrond bouwt. Doch hoe kan iemand, die spreekt als hij, nog openhartig ijveren voor een Vlaamse hogeschool te Mechelen? Wat schuilt achter dit alles?

Onze correspondent te Luik schijft ons:

Een oorlogsproces. – Graaf de L.-C. had het gemeentebestuur van zijn woonplaats, Niel-bij-Sint-Truiden, voor de burgerlijke rechtbank van Hasselt geroepen en eiste 6000 F schadevergoeding, daar hij sedert het begin van de oorlog aan verscheidene officieren en soldaten, op bevel van de gemeenteoverheid, inkwartiering op zijn kasteel had verleend. De rechtbank heeft zich onbevoegd verklaard, omdat de zaak van bestuurlijke aard is. Het vonnis stelt vast, dat de gemeenten niet verplicht zijn aan hun inwoners een vergoeding voor

inkwartiering te betalen, en ook dat de rechtbanken niet behoeven tussen te komen in de wijze, waarop de gemeenteoverheid die last onder de burgers verdeelt.